

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30.11.2015, sen. zn. 29 ICdo 56/2013, ECLI:CZ:NS:2015:29.ICDO.56.2013.1

Číslo: 107/2016

Právní věta: I. Je-li zahájeno insolvenční řízení vůči dlužníku v době, kdy již bylo v exekučním řízení pravomocně rozhodnuto o udělení příklepu, nelze pokračovat v provádění exekuce (§ 109 odst. 1 písm. c/ insolvenčního zákona). Bude-li v insolvenčním řízení rozhodnuto o úpadku dlužníka, je povinností soudního exekutora rozhodnout o vydání rozdělované podstaty insolvenčnímu správci. II. Tvoří-li rozdělovanou podstatu výtěžek z prodeje zástavy, má oprávněný (jestliže se do insolvenčního řízení přihlásil jako zajištěný věřitel) postavení zajištěného věřitele, byť předmět zajištění již není ve vlastnictví povinného (dlužníka) a do majetkové podstaty náleží výtěžek zpeněžení zástavy, s nímž bude pro účely uspokojení věřitelů nakládáno, jako by ke zpeněžení zajištění došlo v insolvenčním řízení (uplatní se ustanovení § 298 a 299 insolvenčního zákona, ve znění zákona účinném do 31. 12. 2013).

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 30.01.2016

Spisová značka: 29 ICdo 56/2013

Číslo rozhodnutí: 107

Číslo sešitu: 10

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Exekuce, Incidenční spory, Zástavní právo, Zpeněžování

Předpisy: § 109 odst. 1 písm. c) IZ. ve znění do 31.12.2012

§ 298 odst. 1 IZ. ve znění do 31.12.2012

§ 299 odst. 1 IZ. ve znění do 31.12.2012

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud změnil rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 14. 8. 2013, sp. zn. 93 ICm 3381/2011, 103 VSPH 141/2012 (MSPH 93 INS 6733/2011), tak, že se rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 3. 2012, sp. zn. 93 ICm 3381/2011, potvrzuje.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Rozsudkem ze dne 26. 3. 2012, č. j. 93 ICm 3381/2011-29, M ě s t s k ý s o u d v Praze (dále jen „insolvenční soud“) určil, že pohledávka žalobce (K banky, a. s.) za dlužníkem R. N. vzniklá na základě Smlouvy o úvěru ze dne 18. 4. 2008 (dále též jen „smlouva o hypotéčním úvěru“) je pohledávkou zajištěnou s právem na uspokojení z výtěžku zpeněžení bytové jednotky v bytovém

domě na pozemku parc. č. 2621/67 a spoluvlastnického podílu o velikosti 6337/198396 na společných částech domu a pozemku v k. ú. K., vše zapsáno na LV 2730 u Katastrálního úřadu pro město P., katastrální pracoviště P. (dále jen „nemovitosti“) (bod I. výroku). Současně rozhodl, že žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (bod II. výroku).

2. Insolvenční soud vyšel z toho, že:

[1] Dne 18. 4. 2008 uzavřeli žalobce a L. E. (dále jen „L. E.“) smlouvu o hypotéčním úvěru, na jejímž základě se žalobce zavázal poskytnout L. E. úvěr ve výši 1 900 000 Kč na koupi nemovitostí.

[2] Dne 21. 4. 2008 uzavřeli žalobce, dlužník jako zástavce a L. E. jako vedlejší účastník (kupující) Zástavní smlouvu k nemovitostem (dále též jen „zástavní smlouva“), kterou dlužník zřídil k zajištění závazku L. E. ze smlouvy o hypotéčním úvěru ve prospěch žalobce zástavní právo k nemovitostem. Právní účinky vkladu zástavního práva do katastru nemovitostí nastaly dne 21. 4. 2008.

[3] Poté, co byly nemovitosti dne 7. 9. 2010 zpeněženy v dražbě v rámci exekuce nařízené ve prospěch třetí osoby (zástavního věřitele A. V., dále jen „A. V.“), rozhodl soudní exekutor JUDr. T. V. usnesením ze dne 20. 12. 2010, č. j. 103 Ex 03886/09-94, o rozvrhu rozdělované podstaty ve výši 1 920 000 Kč tak, že v první skupině bude uspokojena pohledávka na náhradu nákladů exekuce, ve druhé skupině se neuspokojuje žádná pohledávka, ve třetí skupině bude uspokojena pohledávka zástavního věřitele A. V. ve výši 887 464,93 Kč a pohledávka zástavního věřitele K banky, a. s. (žalobce) v částce 637 464,93 Kč.

[4] Žalobce přihlásil (příhláškou ze dne 20. 4. 2012) do insolvenčního řízení vedeného na majetek dlužníka též pohledávku č. 2 ve výši 1 815 171 Kč jako pohledávku zajištěnou zástavním právem k nemovitostem s tím, že nemovitosti „byly zpeněženy ve veřejné dražbě, zástavní právo de iure lpí stále na předmětných nemovitostech a žalobkyni tedy svědčí zástavní právo k výtěžku ze zpeněžení jako finančnímu ekvivalentu původní zástavy“.

[5] Při přezkumném jednání konaném dne 5. 12. 2012 žalovaný popřel pořadí pohledávky č. 2 s odůvodněním, že předmět zajištění není majetkem náležícím do majetkové podstaty dlužníka.

[6] Dne 26. 3. 2012 žalovaný potvrdil, že soudní exekutor vydal do majetkové podstaty dlužníka výtěžek zpeněžení nemovitostí (20. 12. 2011).

3. Na tomto základě insolvenční soud - vycházející z ustanovení § 337h zákona č. 99/1963 Sb., o. s. ř., usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 3. 2011, sp. zn. „29 Cdo 2235/2009“ (správně jde o usnesení sp. zn. [20 Cdo 2235/2009](#)) a usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 15. 12. 2004, sp. zn. [20 Co 471/2004](#), uveřejněného pod číslem 86/2005 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 86/2005“) - dovedl, že zástavní práva k nemovitostem nezankla pravomocným rozhodnutím o příklepu. Věřitelům, jejichž pohledávky byly zajištěny, svědčí i poté, co byl předmět zajištění zpeněžen, právo domáhat se uspokojení těchto pohledávek z výtěžku zpeněžení, a to v režimu insolvenčního zákona. Věřitel musí svá práva na uspokojení ze zajištění uplatnit přihláškou pohledávky a soud následně rozhodne podle ustanovení § 298 a § 299 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona), o uspokojení jejich pohledávek.

4. K odvolání žalovaného V r c h n í s o u d v Praze rozsudkem ze dne 14. 8. 2013, č. j. 93 ICM 3381/2011, 103 VSPH 141/2012-64 (MSPH 93 INS 6733/2011), rozhodnutí insolvenčního soudu změnil tak, že žalobu zamítl (první výrok) a rozhodl o nákladech řízení (druhý výrok).

5. Odvolací soud dále přihlédl i k tomu, že:

[1] Exekuce na majetek povinného (dlužníka) byla nařízena usnesením Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 4. 2. 2009 a jejím provedením byl pověřen soudní exekutor JUDr. T. V.

[2] Usnesením ze dne 7. 9. 2010, č. j. 103 Ex 03886/09-76, jež nabylo právní moci 8. 10. 2010, udělil soudní exekutor příklep na vydražené nemovitosti vydražiteli za nejvyšší podání 1 920 000 Kč.

[3] Usnesením ze dne 27. 10. 2011, č. j. 103 Ex 03886/09-119 (dále jen „rozvrhové usnesení“), které nabylo právní moci dne 14. 12. 2011, soudní exekutor rozhodl o vydání výtěžku zpeněžení ve výši 1 525 258 Kč žalovanému, když z rozdělované podstaty získané z prodeje nemovitostí povinného (dlužníka) ve výši 1 920 000 Kč odečetl náklady exekuce ve výši 394 742 Kč, s tím, že dnem právní moci rozvrhového usnesení zanikají zástavní práva, věcná práva a nájemní práva na vydražených nemovitostech.

6. Odvolací soud oproti insolvenčnímu soudu dospěl k závěru, že zajištění zaniklo „zpeněžením zástavy“, k čemuž došlo právní mocí rozvrhového usnesení. Peněžní prostředky představující výtěžek zpeněžení jsou v rámci insolvenčního řízení rozpoznatelné, neboť jsou specifikovány v rozvrhovém usnesení. Žalobce se tak může domáhat vyloučení peněžních prostředků z majetkové podstaty dlužníka podle § 225 insolvenčního zákona; jiná práva ve vztahu k majetkové podstatě z titulu „existujícího zástavního práva“ uplatnit nemůže. Podle odvolacího soudu jsou tyto závěry plně v souladu s judikaturou Nejvyššího soudu. Potud odkázal na usnesení ze dne 6. 3. 2007, sp. zn. [29 Cdo 634/2007](#), jehož závěry – byť vyslovené v režimu zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání (dále též jen „ZKV“) – se plně uplatní (dle odvolacího soudu) i v poměrech insolvenčního zákona.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

7. Proti rozsudku odvolacího soudu podal žalobce dovolání, jehož přípustnost dovozuje z toho, že napadené rozhodnutí spočívá na vyřešení otázek, které dosud nebyly v rozhodování dovolacího soudu vyřešeny. Konkrétně pak formuluje tyto otázky:

[1] Je, v případě, kdy nemovitost povinného byla v exekuci pravomocným rozhodnutím o příklepu prodána a zapláceno nejvyšší podání vydražitelem a teprve následně zahájeno insolvenční řízení, zástavní věřitel povinen a zároveň oprávněn se přihlásit se svým nárokem ze zástavního práva k uspokojení v rámci insolvence?

[2] Je okolnost, že nemovitost již nenáleží dlužníku, dostatečným důvodem takový přihlášený nárok popřít?

[3] Vzniká insolvenčnímu správci povinnost vydat výtěžek zpeněžení zástavy, který obdržel z exekuce, zástavnímu věřiteli ve smyslu § 298 insolvenčního zákona (čímž dojde k naplnění funkce zástavního práva)?

[4] Je insolvenční správce povinen postupovat ohledně výtěžku zpeněžení zástavy, který obdržel z exekuce, jakoby zástavu zpeněžil sám?

8. Dovolatel poukazuje na to, že usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. [29 Cdo 634/2007](#), jakož i usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 9. 2006, sp. zn. [29 Odo 961/2006](#), uveřejněné pod číslem 72/2007 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 72/2007“) na řešený případ nedopadá, neboť jde o odlišný skutkový stav. Zatímco označená rozhodnutí řeší situaci, kdy zástavní právo zaniklo ještě před prohlášením konkursu na majetek dlužníka, v této věci zástavní právo trvalo jak v době zahájení insolvenčního řízení, tak v době rozhodnutí o úpadku dlužníka, v době přezkumu pohledávky žalobce zajištěné zástavním právem i v době prohlášení konkursu na majetek dlužníka.

9. Dovolatel míní, že k naplnění uhrazovací funkce zástavního práva je nutné zpeněžit zástavu. Zpeněžením zástavy vznikne výtěžek, který je třeba chápat jako peněžitý ekvivalent původní zástavy s tím, že zástavnímu věřiteli plyne přednostní právo uspokojit se z tohoto výtěžku. Uhrazovací funkce zástavního práva je tak naplněna teprve v okamžiku vyplacení výtěžku zpeněžení zástavy zástavnímu věřiteli a teprve tímto okamžikem zaniká zástavní právo. Nebylo-li by insolvenčního řízení, byl by výtěžek zpeněžení nemovitostí vydán žalobci jako zástavnímu věřiteli.

10. Jelikož průběh exekučního řízení zásadně změnilo insolvenční řízení tak, že výtěžek zpeněžení obdržel na základě rozvrhového usnesení žalovaný insolvenční správce, je podle dovolatele z povahy věci jednoznačné, že na žalovaného jako insolvenčního správce přešla z exekutora (resp. že žalovanému vznikla) povinnost vydat výtěžek zpeněžení nemovitostí dovolateli jako zástavnímu věřiteli ve smyslu ustanovení § 298 insolvenčního zákona (jako by zástavu zpeněžil sám) a naplnit tak uhrazovací funkci zástavního práva.

11. Rozhodnutí odvolacího soudu tak podle dovolatele spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Proto navrhuje, aby dovolací soud napadený rozsudek změnil tak, že potvrdí rozsudek soudu prvního stupně.

12. Žalovaný se ve vyjádření k dovolání ztotožňuje se závěry odvolacího soudu.

III.

Přípustnost dovolání

13. S přihlédnutím k době vydání napadeného rozhodnutí je pro dovolací řízení rozhodný občanský soudní řád ve znění účinném do 31. 12. 2013 (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 5. 2014, sen. zn. [29 ICdo 33/2014](#), uveřejněné pod číslem 92/2014 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek).

14. Dovolání je v dané věci přípustné podle § 237 o. s. ř., neboť směřuje proti rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí a napadené rozhodnutí závisí na posouzení otázky, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena.

IV.

Důvodnost dovolání

15. Vady řízení, k nimž Nejvyšší soud u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3, věta druhá, o. s. ř.), nejsou dovoláním namítány a ze spisu se nepodávají, Nejvyšší soud se proto – v hranicích vymezených dovoláním – zabýval tím, zda je dán dovolací důvod uplatněný dovolatelem, tedy správností právního posouzení věci odvolacím soudem.

16. Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

17. Podle § 2 písm. e) insolvenčního zákona se majetkovou podstatou rozumí majetek určený k uspokojení dlužníkůvých věřitelů.

18. Podle § 2 písm. g) insolvenčního zákona je zajištěným věřitelem věřitel, jehož pohledávka je zajištěna majetkem, který náleží do majetkové podstaty, a to zástavním právem, zadržovacím právem, omezením převodu nemovitosti, zajišťovacím převodem práva nebo postoupením pohledávky k zajištění anebo obdobným právem podle zahraniční úpravy.

19. Podle § 109 odst. 1 písm. c) insolvenčního zákona je se zahájením řízení spojen ten účinek, že výkon rozhodnutí či exekuci, která by postihovala majetek ve vlastnictví dlužníka, jakož i jiný

majetek, který náleží do majetkové podstaty, lze nařídit, nelze jej však provést.

20. Podle § 166 věty první insolvenčního zákona zajištění věřitelé uplatňují své pohledávky přihláškou pohledávky, v níž se musí dovolat svého zajištění, uvést okolnosti, které je osvědčují, a připojit listiny, které se toho týkají.

21. Podle § 298 odst. 1 insolvenčního zákona mají zajištění věřitelé právo, aby jejich pohledávka byla uspokojena z výtěžku zpeněžení věci, práva, pohledávky nebo jiné majetkové hodnoty, jimiž byla zajištěna.

22. Podle § 299 odst. 1 insolvenčního zákona zajištění věřitelé se uspokojí podle pořadí, v jakém vznikl právní důvod zajištění, z té části výtěžku, který na ně připadá, nedohodnou-li se písemně jinak. Neuspokojená část jejich pohledávky se považuje za pohledávku přihlášenou a uspokojí se stejně jako tyto pohledávky.

23. Podle § 337h odst. 1 části věty před středníkem o. s. ř. dnem právní moci rozvrhového usnesení zanikají zástavní práva váznoucí na nemovitosti.

24. V uvedené podobě platila označená ustanovení ve znění účinném do 31. 12. 2012 (pro věc rozhodném).

25. Nejvyšší soud sjednotil rozhodovací praxi ve výkladu ustanovení § 14 odst. 1 písm. e) ZKV (podle něhož v době do 31. 12. 2007 pro konkursní řízení platilo, že prohlášení konkursu na majetek dlužníka má mimo jiné i ten účinek, že nelze provést výkon rozhodnutí /exekuci/ postihující majetek patřící do podstaty a k tomuto majetku nelze ani nabýt právo na oddělené uspokojení /§ 28/) prostřednictvím R 86/2005 (publikací tohoto rozhodnutí soudu nižšího stupně ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek). V tomto rozhodnutí je formulován závěr, podle něhož byl-li prohlášen konkurs na majetek povinného poté, co v řízení o výkon rozhodnutí byla jeho nemovitost pravomocným usnesením o příklepu prodána, soud po zaplacení nejvyššího podání vydražitelem usnesením rozhodne o uspokojení pohledávky nákladů řízení vzniklých státu v souvislosti s prováděním dražby, nové dražby nebo další dražby a o vydání zbytku rozdělované podstaty správci konkursní podstaty; toto usnesení má účinky rozvrhového usnesení (§ 337h o. s. ř.).

26. R 86/2005 vychází z toho, že skutečnost, že výkon rozhodnutí (exekuci) nelze podle ustanovení § 14 odst. 1 písm. e) ZKV provést, má za následek, že majetek postižený nařízeným výkonem rozhodnutí (exekucí) není možno použít k uspokojení oprávněného v exekučním řízení, a současně, že takovým majetek, jako součást konkursní podstaty, může být zpeněžen a použit jen k uspokojení nároků konkursních věřitelů a jiných nároků v rámci konkursního řízení. Po prohlášení konkursu se práva úpadcových věřitelů uspokojují zásadně jen v konkursním režimu a k jejich uspokojení musí být použit veškerý majetek patřící do konkursní podstaty, tedy včetně toho, jenž byl postižen nařízeným výkonem rozhodnutí (exekucí). I když exekuční řízení již bylo ve stadiu rozvrhu, po prohlášení konkursu nemohli být oprávněny a další osoby přicházejí do úvahy (včetně exekutora) z rozdělované podstaty v rámci exekučního řízení uspokojení, neboť soud je povinen podle ustanovení § 14 odst. 1 písm. e) ZKV po prohlášení konkursu vydat rozdělovanou podstatu správci konkursní podstaty jako zpeněžený výtěžek majetku patřícího povinnému, který o ní rozhodne v konkursním řízení. Pouze v případě, že neskončí konkursní řízení rozvrhem nebo jiným použitím získaného výtěžku v rámci konkursního řízení, bude vydávaná rozdělovaná podstata vrácena k provedení nového rozvrhového řízení v rámci exekuce.

27. Z důvodů R 86/2005 konečně vyplývá, že vydávaná rozdělovaná podstata je výtěžek z prodeje zástavy (§ 338a o. s. ř.) a že oprávněný má postavení zástavního věřitele (§ 28 ZKV).

28. K závěrům formulovaným v R 86/2005 se Nejvyšší soud opakovaně přihlásil, srov. především rozsudek ze dne 31. 5. 2006, sp. zn. [29 Odo 332/2004](#), uveřejněný pod číslem 54/2007 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek, insolvenčním soudem přílehavě zmíněné usnesení sp. zn. [20 Cdo 2235/2009](#), jakož i rozsudek ze dne 29. 10. 2015, sp. zn. [29 Cdo 2102/2013](#). Konečně v usnesení ze dne 21. 6. 2012, sp. zn. [20 Cdo 3395/2011](#), Nejvyšší soud dovodil, že závěry uvedené v R 86/2005 se zcela uplatní i pro insolvenční řízení.

29. Z uvedeného se podává, že je-li zahájeno insolvenční řízení vůči dlužníku v době, kdy již bylo v exekučním řízení pravomocně rozhodnuto o udělení příklepu, nelze pokračovat v provádění exekuce (§ 109 odst. 1 písm. c/ insolvenčního zákona). Bude-li v insolvenčním řízení rozhodnuto o úpadku dlužníka, je povinností soudního exekutora rozhodnout o vydání rozdělované podstaty insolvenčnímu správci (R 86/2005 a usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. [20 Cdo 3395/2011](#)). Vydáním výtěžku zpeněžení insolvenčnímu správci (právní mocí rozvrhového usnesení) zaniká v souladu s § 337h odst. 1 o. s. ř. zástavní právo k předmětu zajištění (k zániku dochází ze zákona, výmaz zástavního práva pak již má pouze deklaratorní účinky). Vydání výtěžku zpeněžení zajištění však nemůže být na úkor věřitele, který si svou pohledávku (na rozdíl od ostatní věřitelů dlužníka) zajistil. Proto je insolvenční správce povinen s vydaným výtěžkem zpeněžení z exekučního řízení naložit jako s výtěžkem zpeněžení majetkové podstaty.

30. Již z R 86/2005 totiž plyne, že tvoří-li rozdělovanou podstatu výtěžek z prodeje zástavy, má oprávněný (v konkursu vedeném podle zákona o konkursu a vyrovnání) postavení zástavního věřitele (§ 28 ZKV). Pro insolvenční poměry lze tento závěr modifikovat jen tak, že oprávněný má v insolvenčním řízení postavení zajištěného věřitele, byť předmět zajištění již není ve vlastnictví povinného (dlužníka) a do majetkové podstaty náleží výtěžek zpeněžení zástavy, s nímž bude pro účely uspokojení věřitelů nakládáno, jako by ke zpeněžení zajištění došlo v insolvenčním řízení (uplatní se ustanovení § 298 a 299 insolvenčního zákona).

31. Smyslem vydání výtěžku zpeněžení zástavy v exekučním řízení přímo insolvenčnímu správci a nikoliv oprávněnému či jiným věřitelům, kteří se přihlásí do exekučního řízení, je ten, že uspokojovat lze pouze pohledávky těch (zajištěných) věřitelů, kteří se do insolvenčního řízení přihlásili (viz závěry usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 2011, sen. zn. [29 NSČR 16/2011](#), uveřejněné pod číslem 54/2012 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek) bez ohledu na to, zda byli účastníky původního exekučního řízení.

32. V poměrech projednávané věci se tyto závěry prosadí tak, že žalobce měl svou pohledávku zajištěnu zástavním právem k majetku dlužníka. Přestože ke dni zahájení insolvenčního řízení již došlo ke zpeněžení zástavy (ke změně vlastníka zastavených nemovitostí), výtěžek zpeněžení nebyl v exekuci rozdělen a zástavní právo žalobce nezaniklo. Po rozhodnutí o úpadku dlužníka (povinného) a vydání výtěžku zpeněžení soudním exekutorem insolvenčnímu správci se právní postavení žalobce jako zástavního věřitele změnilo pouze tak, že možnost uspokojit svou pohledávku nemá z původního předmětu zajištění, nýbrž z výtěžku jeho zpeněžení. K zachování této možnosti bylo na žalobci, aby si takto svou pohledávku přihlásil do insolvenčního řízení (§ 166 insolvenčního zákona), což také učinil.

33. Odvolací soud se mylí, když se domnívá, že na danou věc jsou použitelné závěry formulované Nejvyšším soudem v usnesení sp. zn. [29 Cdo 634/2007](#) (které vychází z R 72/2007). Tato rozhodnutí totiž řešila situaci, kdy sice rovněž došlo ke zpeněžení zástavy (v konkursním řízení vedeném podle zákona o konkursu a vyrovnání), ale dříve než došlo k vydání výtěžku zpeněžení oddělenému věřiteli (§ 28 ZKV), byl konkurs zrušen a následně byl opětovně prohlášen. V novém konkursu již pak nemohl věřitel uplatňovat své zajištění jako oddělený věřitel, neboť jeho zajišťovací právo zaniklo v předchozím konkursu zpeněžením zástavy (§ 28 odst. 5 ZKV). V posuzované věci nejde o případ, kdyby došlo opakovaně k prohlášení konkursu na majetek stejného dlužníka (ani v režimu insolvenčního zákona). Situace je navíc odlišná i v tom, že exekučním řízením sice došlo ke zpeněžení

předmětu zajištění, avšak nikoli k zániku zástavního práva. K tomu srov. i rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 10. 2015, sp. zn. [29 Cdo 2102/2013](#), podle něhož usnesení vydávané v intencích R 86/2005 je (pouze) „quasirozvrhovým“ usnesením ve smyslu ustanovení § 337h odst. 1 o. s. ř.

34. Dovolání je tudíž opodstatněné.

35. Jelikož odvolací soud rozhodl nesprávně a dosavadní výsledky řízení ukazují, že o věci může rozhodnout přímo dovolací soud, Nejvyšší soud ve shodě s ustanovením § 243d písm. b) o. s. ř. dovoláním napadené rozhodnutí odvolacího soudu změnil tak, že rozsudek insolvenčního soudu potvrdil ve věci samé a ve výroku o nákladech řízení jako věcně správný.